

Ivc Grahior:

Petletnega Miloša moška povest

Materino pismo

Draga Milena!

Praviš, da se je Miloš pri Vas polnoma privadil in da ga imajo vsi radi, pa da tudi delati zna in da je zelo priročen. To je zelo lepo in prav, ako res uboga. Ampak velikih počitnic je že skoraj konec, naši otroci se drugi teden vrnejo v šole, Miloš je

Saj sem Ti v tem tednu že dvakrat pisala o tem. Ako pa Miloš ne mara priti domov, mu povej, da je to od takega dečka zelo grdo, in mu preberi pismo, katero mu pišem!

Miloš, pridi domov!

Očetu in meni si obljubil, da prideš kmalu. Ali te ni sram, ko te

star šest let in ga moramo poslati že letos v prvi razred, ako naj bo nekoč kaj. Od kresa do zdaj še ni imel knjige v roki. Tudi ko je bil zadnjič doma, ni hotel o učenju ničesar slišati. Zdi se mi, da se preveč družil z Vašim pastirjem in je zaradi tega tako podivjal. Dokler dela in uboga, je že, drugače pa mu gredo po glavi samo trnki, raki in ribe, vozovi in konji, pa zajci.

Doma smo ga imeli zmerom pred očmi in smo pazili nanj; Ti pa imaš preveč dela. Zato sva z očetom sklenila, naj pride otrok čimprej domov.

lahkomiselno prelamljaš svojo besedo? Spomladi, ko si šel k birmi, si se mi bahal, da že znaš pisati in ti lahko pišem pismo, dokler boš pri Lunjevih. Tudi si me preprosil, da smo ti že takrat kupili tablico in abecednik; zdaj se pa oboje valja pod stopnicami. Mačke se igrajo s knjigami, kamenček smo dali Maklavinovemu Janezku, ti pa ne znaš ne pisat, ne brat. Sram te bodil!

In ti hočeš nekdam res nekaj bit?

Še Maklavinov te je prekosil. Bahal se je ljudem in naša dekla je slišala, da zna trikrat več, kakor ti, ki si Raz-

potnikov in ki si bil že letos pri birmi, čeprav da ne bi bil smel. Vidiš. Tako daleč si prišel s svojo lenobo in trmice. Ampak to ti bomo izbili, da ne poročajo v šoli, kakšen razbojnik si. Mikljevi Anici si vrgel zadnjič kamen v glavo. Sram te bodi in Boga zahvali, da nisem tega takoj zvedela. Nikdar več ne bi šel k Lunjevim, dokler se res ne poboljšaš.

Pri Lunjevih si le še bolj podivjal, ker ne čutiš več moje šibe in se nikogar ne bojiš. Misliš, da delaš in res kaj pomagaš, v resnici si pa v samo nadlego in sitnost. Pa tudi če že kaj znaš in razumeš pri senu, kmet nikoli ne boš. In še manj mlinar. Marko se le dela prijaznega s teboj, da kaj pomagaš. Na žagi se ne boš prida naučil in v hlevu. K večjemu te kak hlod podere in ti zlomi nogo ali roko, ali pa te žaga prereže, kakor se je zgodilo s Stružnikom.

Zato pridi takoj domov in pazi, da boš ubogal, ali pa te pošljemo kam za pastirja in boš vse svoje življenje hlapec.

Miloš je obstrmel. Ves bled je bil, gledal je v tla in ustnice so se mu tresle.

»Kaj ti je?« ga je vprašala sestra, ko je prebrala pismo.

Miloš ni vedel takoj odgovora. Materino pismo je prišlo tako nenadno in sredi najlepše zabave, da ga je zadelo »kot strela z jasnega neba«, bi dejal Tone. Z Albinom sta to jutro lovila ribe in zelo srečna sta bila. Vsako peto minuto je katera prijemala. Ribič je samo potegal vrstico iz vode, Miloš pa spretno prijemal, potezal švrkajoče ribice in ribe na suho ter jih snemal raz trnek, pa spravljaj v golico, ki jo je imel pripravljeno pri sebi na podu. Albin je bil spreten ribič. Prihajal je vsako leto sem na počitnice k stari materi. Rake je krmil v velikem, preluknjanem zaboju, da so zrastle in postale do 15 cm veliki. Poleg tega pa je imel vso pripravo za umetno rezljanje lesa, s katero je znal sestavljati čudovite stvari: lepe okvirje za slike, zrcala in škatlje, cele cerkve, oltarčke in vse. — Toda o tem zdaj ni bilo časa premišljati. Miloš je stal ves nesrečen pred sestro. Še roke, ki so dišale po ribah, so ga motile in mučile kot nov greh. Misli so se mu jele kar premetavati v glavi in čutil je, da ne naide rešitve.

Tisto, kakor je mati zapisala, da

zna vsak krave pasti, gotovo ni res. Ampak to radi abecednika je vse res. Miloš je mislil in mislil, pa abecednika se ni spominjal nič več, ne kakšen je, ne kaj je v njem zapisano. Prijel ga je velik strah in s strahom je prišla jasna slaba vest, da je tu nekaj zagrešil, kar se morda niti popraviti ne da. Hitel se je spominjati poštevanke, ki jo dobro zna, — gotovo bolje kot Maklavinov, in pisati zna.

In Milošu je postalo tako tesno pa vroče, da bi se vsak drugi na njegovem mestu razjokal. Pri tem je celo pozabil prvo zlo, ki je leglo z vso težo kot velik križ na zabavne počitnice: nevede se je pomiril z mislijo, da pojde drugo jutro domov.

(Dalje prihodnjo nedeljo).

Cene Vojska:

Car Sivobrad in njegovi trije sinovi

V davnih, davnih časih je živel za sinjimi morji car Sivobrad. Njegovo carstvo se je širilo od zapadnega do vzhodnega obzorja, od juga do severa. Bil je najmočnejši in najbolj moder

med carji in vsi so ga ljubili kakor svojega rodnega očeta. Imel je tri sinove Dobroslava, Pravoljuba in Silomirja. Vse tri je ljubil z enako ljubeznijo in ko je čutil, da se mu bliža bela smrt, se dolgo ni mogel odločiti komu bi zapustil carstvo. Naposled je sklical svoje sinove in jim govoril:

»Dobroslav, Pravoljub in Silomir, vi veste, da vas ljubim vse enako in težko se odločim komu naj zapustim svoje carstvo. Zato odločite sami. Odgovorite mi na vprašanje, ki vam ga bom zastavil in kdor mi bo odgovoril najbolj modro, ta naj bo moj naslednik in car.

Vprašanje se je glasilo: »Kako boš vladal svojemu ljudstvu, da bo močno in nepremagljivo moje carstvo in njen car?«

Najprej je spregovoril najmlajši sin Dobroslov, ki so ga vsi ljubili radi njegove dobrote. Rekel je:

»Vladal bom z dobroto, nikdar ne bom povračal hudo s hudim, temveč z ljubeznijo, ki vse odpušča. Hočem, da me ljubi moje ljudstvo, kakor ljubim jaz tebe, dragi oče.«

Car Sivobrad se je globoko zamislil in odgovoril: »Lepa in velika je tvoja ljubezen, sin moj Dobroslov, toda dobrotja je sirota!«

Spregovoril je drugi sin Pravoljub. Vsi so ga spoštovali radi njegove pravicoljubnosti in vsakdo je vedel, da še ni storil nikdar nikomur najmanjše krivice. Rekel je:

»Vladal bom pravično. Vsakomur bom sodil, kakor bo sam zaslužil.«

Car Sivobrad se je spet globoko zamislil in odgovoril:

»Vedno sem te ljubil radi tvoje pravicoljubnosti, sin moj Pravoljub, toda pravica je slepa.«

Zadnji je odgovoril najstarejši sin Silomir. Vsi so se ga bali radi njegove strogosti in klečeplazili pred njim. On pa ni pogledal ne na desno in ne na levo, temveč šel svojo pot. Rekel je:

»Vladal bom s silo in kdor se ne bo pokoril bo zapadel krvnikovemu meču.«

Globoko se je zamislil car Sivobrad in velika solza mu je zameglila stare oči. Dolgo, dolgo ni odgovoril in glas se mu je tresel ko je spregovoril:

»Ti boš moj naslednik, sin moj Silomir in poslušno naj ti bo vse moje carstvo in tvoja brata.«

Tako je tudi storil. In od takrat je na svetu sila.

Cvetko Golar:

Dečki

Mi smo dečki vsi junaki,
mladi, čvrsti korenjaki,
mi smo dečki, zvesti sinji,
v bran hitimo domovini —
trdni, silni kakor skala,
kot jadranska je obala,
ko jo divje morje bije
in vihar nad njo se vije.

Tommy in Pikec

Tommy je bil majhen osemleten deček; stanoval je v Topolovi ulici v največjem mestu sveta v Londonu. Še nikoli v svojem življenju ni bil videl pravega topola, nu, Topolova ulica ga tudi še ni bila nikoli videla, to je bila njegova tolažba. Nekega dne se je Tommy igral na starem skladišču. Ko je brskal po pesku, je zdajci zagledal nekaj svetlega. Bil je srebrn novc, ki je že bogve kako dolgo ležal na tleh.

Še nikoli ni imel Tommy toliko denarja. Najprej je spravil novc v žep, kjer je imel nož, nekaj vrvice in nekaj okroglih kamenčkov. Čez nekaj trenutkov jo je zavil v pekarno. Tam si je kupil tri kose svežega peciva. Dobil pa je tudi še nekaj drobiža nazaj. Tommy se je čutil bogatega in srečnega. Dva kosa peciva je pojedel, tretji kos pa je spravil v žep.

Hodil je po cesti in sam ni vedel, kaj bi. Tedaj se je pripeljal velik avtobus. Predno je Mihec vedel kako in kaj, je že stal v avtobusu. Naposled se je vsedel k starejšemu gospodu v kot. Ko je prišel sprevodnik, je rekel stari gospod:

»Do konca!«

In Mihec je tudi tako rekel. Vozni listek ga je stal ves ostanek denarja. Toda Mihec zaradi tega ni bil žalosten. Vreme je bilo lepo in tako udobno je bilo sedeti v avtobusu.

Avtobus je vozil skozi mesto. Vse ulice so bile polne ljudi in avtomobilov. Mihec ni vedel, da je London tako veliko mesto. »Tako bi se ure in ure vozil,« si je mislil. Zdajci pa se je slika iz-

premenila. Ulice so postajale ožje. Prometa je bilo čedalje manj in kmalu je videl Mihec samo majhne hišice še z lepimi prijaznimi vrtički. Avtobus se je ustavil in sprevodnik je velel »Vsi naj izstopijo!«

»Torej zdaj sem na deželi,« si je mislil Tommy in lepo mu je bilo pri srcu. Saj doslej je videl samo Topolovo ulico brez topolov in mnogo drugih mračnih londonskih ulic.

Ko je tako zamišljen stopal po cesti, je nenadoma zagledal pred seboj nekaj majcenega, ki je bilo bevska. Bil je mlad zapuščen psiček. Tommy ga je vzdignil in psiček ga je polizal po obrazu in mu z gobčkom silil pod pazduho. Potem je pogledal Tommyju v oči, kakor da bi hotel reči: »Ti si dober dečko, Tommy!«

Psiček je bil čiste pasme. Okoli vratu je imel rdeč usnjen trak z znamko. Na znamki je bilo zapisano: »Pikec, Angrova ul. 17.« Prijazna stara ženica mu je pokazala pot. »Nu, to bova že našla,« je rekel Tommy in Pikec ga je pogledal, kakor da bi hotel reči: »Takšnega prijatelja sem si vedno želel.«

Spotoma je potegnil Tommy zadnji kos peciva iz žepa. Hotel ga je nesti v usta, a tisti mah je zapazil, kako so Pikecve oči žalostno uprte vanj. Pikec je bil lačen. Tommy je prelomil pecivo na dve polovici in tako sta oba potolažila lakoto.

Kmalu sta prišla v Angrovo ul. 17. Hiša je bila zelo lepa. Tommy je pozvonil in sluga mu je prišel odpirat vrata. Ko so stanovalci hiše zagledali Pikca, so ga vzeli Tommyju iz rok in začeli kričati:

»Pikec je spet tukaj! Ubogi pes, kje si pa bil? Kako zamazan si! Takoj te bomo okopali! In gotovo si tudi lačen!«

Na Tommyja se ni nihče spomnil. Niti vprašali ga niso, kje je našel psa, če je tudi on kaj lačen in kako se bo vrnil domov. Niti hvala mu niso rekli in Tommy se je tiho splazil skozi vrata in odhitel proti domu.

Ko je stopal po cesti, ga je počasi minila tesnoba, ki mu je bila v družbi tolikih ljudi legla na dušo. Samo misel na Pikca ga je težila. Toda Tommy ni imel časa za žalost. Skozi ves London je moral hiteti, da pride domov. Od lepega srebrnega novca mu ni ostalo nič. Hitel je, kar so ga nesle noge.

Nenadoma pa se je ustavil. Nekaj čudno hropečega je bil zaslišal za seboj. Obrnil se je in zagledal — Pikca, malega Pikca, ki se mu je bilo napo-

sled vendarle posrečilo pobegniti za Tommyjem in ga dohiteti. Veselo je skakal okoli Tommyja, kakor da bi ga prosil: »Vzemi me s seboj! Vzemi me s seboj!«

Tega si Tommy ni dal dvakrat reči. Skupaj sta šla dalje, po dolgih ulicah velikega mesta Londona, in dolga pot se jima zdaj ni zdela več tako dolga, ker sta bila skupaj.

Manica:

Bodimo dobri s ptički

Pečanova Katica je imela grdo lastnost, da je bila zelo zakrknjena in neusmiljena do drobnih ptičic, ki so zlasti pozimi vredne vsega pomilovanja in potrebne človeške pomoči. Katica pa, ne le, da jim ni privoščila nikakih drobtin, še celo preganjala je te nedolžne živalice, kjerkoli je nanekla prilika. Njena mamica jo je zaradi tega večkrat trdo posvarila in ji naznanjala ostro kazen, kar pa je pri objestni in trdosrčni deklici zaleglo bore malo.

Nekoč je Pečanov hlapec pripeljal poln voz zrelega snopja na dvorišče. Za hip je popustil konja in voz in šel pogledat, kam bi zapeljal, da bi bilo žito pod streho.

To priliko je porabilo nekaj ščinkovčkov, ki so urno prileteli na voz, da dobe za svoje lačne želodčke malo južine.

Pa ti stopi prav tedaj iz hiše Katica in ko opazi ptičke na vozu, prihiti, pogradi na tleh ležeči bič in začne švrtati z njim kar vse vprek po snopju. Pri tem je pa tako neprevidna, da z vso silo ošvrkne še konja. Konj se prestraši, poskoči in — joj — brene Katico v čelo tako silno, da se je na mestu onesvestila.

Tedaj priteče hlapec in ves prestrašen vzame Katico v naročje ter jo nese še bolj prestrašeni materi.

Nesrečno deklico so takoj odpeljali v bolnico. Tam so ji zdravniki izprali in zašili rano ter jo polagoma popolnoma ozdravili. Toda velika brazgotina sredi čela ji je ostala za vse življenje.

Bodimo dobri s ptički, ki nas razveseljujejo s svojim petjem in ki so splošno koristne živalice!

Star pregovor pravi:

»Kdor ni usmiljen do živali, ta ne bo našel usmiljenja pri ljudeh.«

M. B.:

Kako se je Žagov Janez sam povabil na štruklje

Žagov Janez je bil star možiček, ki je nekajkrat na leto prišel v vas in pri vsaki hiši vprašal, če so žage še za rabo. Če so imeli kje skrhano žago, je izvlekel svoje orodje iz torbe, si uredil delavnico in popravil žagi skrhane zobe. To je bilo za žago menda tako, kakor če mi pridemo zobozdravniku v roke, zakaj vsakokrat, ko je Janez potegnil s pilo po skrhanem zobu, je vreščala in škripala, da je šlo skozi ušesa; navaden človek ne bi bil mogel tega prenašati. Žagovega Janeza pa to ni motilo, ker je bil hudo naglušen.

»Če govoriš z njim, si moraš misliti, da gleda Žagov Janez skozi lino cerkvenega stolpa, ti pa, da stojiš spodaj na pokopališču. Če ne kričiš prav pošteno, te ne bo slišal!« — tako me je učil stric, ko me je nekoč poslal z naročilom k njemu. Takrat mi je povedal tudi tole o njegovi naglušnosti:

»Žagov Janez ni tako neumen, kakor se dela. Če mu rečeš: 'Topot je pa tvoja žaga dolgo držala, dobro si jo zadnjič nabrusil,' — tedaj te bo takoj razumel in ponosno prikimal. Če mu pa poveš, kar mu ni všeč, te sploh ne bo razumel, pa če še tako vpiješ. Da, Žagov Janez je lisjak.

Starega Šparovčka nisi več poznal. Saj je umrl že pred kakimi petnajstimi leti. Ljudje so govorili, da je skopuh. Jaz ga nisem obsojal zaradi tega. Bil

je v svoji mladosti velik siromak, večkrat lačen kakor sit. Vsak krajcar si je moral sam krvavo zaslužiti. Hudo je garal, preden je prišel do svoje kmetije. To ga opraviči, da je tudi nerad dajal. Jezilo ga je, da so ga imenovali škrtico, in če si ga naravnost prosil za kaj, ni imel poguma, da bi ti odrekel. A prostovoljno ni zlepa komu kaj dal, to je res.

Pa je prišel k Šparovčku nekoč Žagov Janez. Bilo je poldne in družina je sedela pri kosilu; na mizi so se kadili ajdovi štruklji.

»Ali bo treba pri vas kakšno žago nabrusiti?« je vprašal Janez Šparovčka, ki je sedel med svojo družino in pridno zajemal.

»Mislim, da!« — je dejal kmet, »ampak malo boš moral počakati, da pojem« in je pokazal Janezu na klop ob peči, naj sede. Pa ti sede Janez in sedi tam, revček, ki od šeste ure jutraj ni več jedel. Sedi tam, gleda kako se drugi maste, in v ustih se mu zbira slina, da mora skrivaj požirati. Ko bi se le malo primaknil, bi lahko zajemal iz sklede. In ajdovi štruklji so njegova najljubša jed že izza otroških let. Toda Šparovček ne reče: »Daj, Janez, prisedi in pomagaj!« ali pa tako nekako. Ne, Šparovček pridno nabada na vilice in cmoka. Ko je skleda prazna in stopi gospodinja v kuhinjo drugič po štruklje, si malo oddahne, se napol obrne k Janezu in pravi: »Danes je zoprno vreme, kaj?«

Žagov Janez ga ne razume, ali pa ga noče razumeti in pravi: »Bog lonaj, Šparovček, ko pa nisem nič lačen.«

»Jaz pravim, da je zoprno vreme, da je vetrovno danes!« pravi glasneje kmet.

»Nisem nič lačen, res ne!« se odreže Janez.

»Čenča, saj me ne razumeš!« se ujazi Šparovček in se obrne spet k mizi, kamor je gospodinja pravkar postavila novo skledo dišečih, zabeljenih štrukljev.

»No, če me že tako siliš, da ne bo zamere, pa naj bo,« se primakne Janez k mizi in še pravi: »Pa Bog žegnaj!«

In hočeš, nočeš, gospodinja mora popol. Ko pa odlože vsi vilice in si odmakniti predenj vilice in hočeš, nočeš, poje Janez sedem kosov štrukljev in dahnejo, si oddahne še Janez, se obriše z roko okoli ust in pravi: »Bog lonaj, no, ampak potreben res nisem bil.«

Danilo Gorinšek:

Čarovnije

Vem za čarovnije tri,
naj poskusi, kdor želi!
Pest soli v vodi potreseš,
pa domov — slanika neseš.
Zlate barve v vodo kaneš,
lahko — zlato ribo ujameš.
Vroče potopiš poleno
— ribo kar dobiš pečeno.
Kdor razume, ta dobi,
kdor ne more, naj pustil

Marica Bartolova:

Vesele in žalostne zgodbe naših otrok

1. Kava.

Bilo je petero otrok. Sosedje so dejali, da bi vseh pet lahko pokril s srednje velikim jerbasom. V stanovanju je bilo glasno in živo, posebno ob času, ko so se otroci spravljali k jedi.

Nekega jutra jim je mati prinesla na mizo kavo; razdelila jo in odrezala vsakemu kos kruha. Potem je pa odšla po svojih hišnih opravkih.

Res, bili so mirni in tihi; še celo Mirko, ki je očitno ali skrivaj vedno komu nagajal, je tedaj mirno srebal svojo kavo in grizel svoj kruh.

Nada je prva popila kavo. Ker je že končala prvi razred, se je rada postavljala s svojim znanjem. Obrnila je svojo živo poslikano skodelico in se glasno vprašala: »Kaj je spodaj zapisano?« Isto je za njo storil in vprašal Mirko, ki je tudi že poznal nekaj črk.

Branko, ki je navadno prej snedel kruh in potem šele popil kavo, je prijel, kakor je videl svojo starejšo sestro in bratca, svojo skodelico, ki je bila še skoraj polna, obrnil jo narobe ter že odprl usta, da bi tudi vprašal, »kaj je spodaj zapisano?«

»Po-li-ta ka-va! To je spodaj zapisano,« so začeli kričati drugi štirje, ko so videli, da se je tekočina vtila po Brankovi obleki, po prtu in po tleh.

Nekaj časa je mali nerodnej gledal debelo zdaj enega zdaj drugega, ustnice in

podbradek so se mu tresle, potem pa je udaril v glasen jok.

Mirko je pa vpil, kar je le mogel: »Mama, Branko je kavo polil!« Ker se mama ni oglasila, je tekal po stanovanju in po stopnicah vedno kliče: »Mama, Branko je kavo polil!«

Med tem se je ubogi Branko že spravil pod mizo in se še vedno drl.

Naposled je mati stopila v sobo, za njo pa Mirko ploskajoč s rokama in pojoč: »Kaj je spo-daj za-pi-sa-no?«

Mati ga je prišla za roko in mu strogo dejala: »Zakaj se tako veseliš in tožiš svojega bratca? To je grdo, zapomni si; takih tožljivcev nima nihče rad. Branko je že dovolj kaznovan, ker ne dobi druge kave; kazni bi pa zdaj zaslužil ti, ki si tako hitel obtoževati, ne da bi te kdo vprašal.«

Prebrisani zajček

Japonska zgodbica.

Na otoku Okiju je živel nekoč majhen, bel zajček. Ker je že dolgo živel na otoku Okiju, mu je postalo dolgčas in neprestano je mislil, kako bi prišel na otok Inabo, ki je ležal daleč od njega. Toda kako naj pride čez morje? Premišljeval je noč in dan a ničesar pametnega mu ni prišlo na um. Nekega dne je zagledal krokodila, ki se je leno zibal v valovih. Tisti mah se je nečesa domislil.

Začel je govoriti s krokodilom. »Tako žalostno se mi zdi tukaj,« je rekel. »A kaj veš ti o tem, dragi krokodil. Ti ne poznaš samote. Videti je, da imaš mnogo, mnogo prijateljev.«

»Toliko prijateljev imam, da jih še prešteti ne bi mogel!« mu je pritrdil krokodil.

»Hm, koliko?! Če bi se vsi krokodili položili drug poleg drugega, ali bi vas bilo odtod do otoka Inabe?«

»Seveda!«

»Veš kaj, krokodil? Tako rad bi videl koliko vas je. Pokličite vse svoje prijatelje in lezite drug poleg drugega. Preštel vas bom!«

Krokodil je bil zelo vesel, da je imel priliko pobahati se s svojimi prijatelji, in jih je res takoj sklical. Nekaj trenutkov nato so ležali krokodili drug poleg drugega in bilo jih je od otoka Okija do otoka Inabe. Zajček je skočil prvemu krokodilu na hrbet in stekel odtod do otoka Inabe.

Komaj pa je prišel na breg, se je začel grohotati.

»Gospodje krokodili,« je zakričal,

»prav tako neumni ste kakor ljudje. Vaša bahavost je tolikšna, da delate iz nje most, po katerem gredo drugi k uspehu!«

Manica:

Žoga

Na pokošenem Gonteževem travniku so se igrali otroci z lepo in veliko žogo, ki je bila last Zadnikovega Milčeta. Milče ni bil vaški otrok nego sin premožnega trgovca iz mesta, ki je vsako leto prišel s svojo družino semkaj na počitnice. Svojemu sinku je prav rad dovolil, da se je igral z drugimi otroci.

Milčetova žoga je frčala iz rok v roke. Tedaj je prišel Gostačkin Jakec, suh in bolehen fantek ter zaprosil Milčeta, naj še njemu za trenutek posodi žogo.

»Počakaj!« je rekel precej neprijazno Milče. »Saj si šele prišel.«

Toda Jakec je še nadalje tako lepo prosil, da se je Milče slednjič omehčal ter mu pomolil žogo s pripombo:

»Pa samo za dve minuti!«

Joj, s kakšnim veseljem je Jaki vrgel žogo v zrak. Ko jo je vrgel v tretje, je pa švignil po cesti ob travniku s konjem in »zapravljivčkom« neki voznik. Nesreča je hotela, da je padla žoga ravno na voz in se zakotalila tja pod sedež, ne da bi voznik kaj opazil. Voz je odbežal, Milče zatulil, Jakec se je pa samega strahu skoro sesedel.

K sreči je Milčetov oče prav tedaj stal pri oknu in skrivaj izza zavese opazoval otroke. Videl je dobro ves prizor in je bil radoveden, kako se bodo zdaj otroci pomenili med seboj. Toda Milče je že bušil v vežo in glasno tuleč drvel po stopnicah k očetu.

»Kaj se dereš?« ga je osorno vprašal oče.

»Bu—hu—hu — Jakec mi je vzel žogo in jo vrnil na voz, hu—hu.«

V tem je bil že za njim Jakec. Ves

bled in prepađen je zajecal:

»Gospod, ni res! Dal mi jo je, jaz — pa — jaz — oh, saj nisem nalašč —.«
Jok mu je zapril besedo.

Gospodu Zadniku se je deček zasmilil v dno srca. Pogladi ga je po laseh in rekel prijazno:

»Nič se ne boj in pojdi nazaj na travnik! Saj vem, da si priden.«

Ves olajšan je Jakec izginil po stopnicah.

Milčeta pa je oče za njegovo laž temeljito stresel za ušesa in mu napravil ostro pridigo. Za kazen je potem moral ostati v sobi do noči.

Drugi dan so bili otroci spet na travniku in celo gospod Zadnik se je šetal med njimi.

Tedaj pa se je pripeljal po cesti tisti voznik, ki je prejšnji dan nevede odpeljal Milčetovo žogo. Toda danes je vozil bolj počasi. Tik ob travniku pa je pridržal konja, vzel izpod sedeža žogo in zaklical:

»Otroci, ali je morda kdo izmed vas vrnil včeraj tole na moj voz?«

»Moja, moja je,« je zakričal Milče, nakar mu je voznik vrnil žogo in urno pognal konja.

»Oče, žoga, žoga,« je vpil Milče in hitel k očetu.

Gospod Zadnik pa se je držal zelo resno in poklical k sebi Jakca.

»Milče,« je ukazal sinku, »daj žogo Jakcu! Dosti strahu je trpel včeraj radi nje. Naj ima zato zdaj nekaj veselja! Le brez ugovora! Ti pa dobiš o priliki drugo, seveda če boš priden.«

Jakec je bil tako srečen, da se je skoro pozabil zahvaliti, kar mu pa gospod Zadnik ni prav nič zameril. Saj je bil to najbrž najsrečnejši trenutek v bednem dečkovem življenju.

Milčetu je klonila glava. Ker pa v srcu ni bil hudoben otrok, je uvidel, da je očetovo ravnanje pravično. Sklenil je, da se temeljito poboljša in si tako kmalu zasluži novo žogo.

ZA SPRETNE ROKE

Zibel iz škatlice za užigalice

Iz kartona izrežeš končnici zibel. (Glej sliko!) Končnici pobarvaš s temnomodro, zeleno ali rdečo barvo in poslikaš s srci, ptički, zvezdami in rožami. Lahko jo tudi prelepiš s temnomodrim, zelenim ali rdečim papirjem, ter izrežeš srca, ptičke, zvezde, rože iz pisanega papirja in jih prav

tako prilepiš na končnici. Končnici po svojem okusu bolj ali manj pisano okrašiš. Med obe končnici prilepiš še notranji del škatlice za užigalice, ki si jo prelepil s papirjem iste barve kakor sta končnici in zibel je gotova.

Če hočeš imeti večjo zibel, porabiš lahko v ta namen tudi večjo, podolgovato škatlo (n. pr. škatlo, v kakršnih kupujemo čevlje). V tem primeru mora biti seveda končnica iz močnejšega kartona.

Odgovori

1. Predsednik češkoslovaške republike je Tomáš Masaryk.

2. Angleškemu kralju je ime Jurij V.

3. Belgiškemu kralju je ime Leopold.

4. Švedskemu kralju je ime Gustav V.

5. Predsednik nemške republike je Hindenburg.

6. Glavno mesto španske republike je Madrid.

7. Glavno mesto Francije je Pariz.

8. Glavno mesto Rumunije je Bukarešta.

Zlogovnica

Navpično: 1. množina od »tetiva«, 3. planina v vrbski banovini, 4. produkt iz žita, 6. množina od »lisica«, 7. jurčki, 8. »kraljica« čebel, 9. vek (razdobje), 10. jagodnjak.

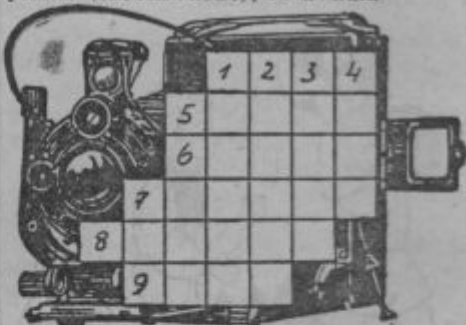
1			2	3
		4		
5	6		7	
8		9		10
11			12	

Vodoravno: 1. sorodnica, 2. sokol (srbohrvaško), 5. gora nad Ribnico in Kočevjem, 8. pokrajina v varžarski banovini, 11. cumja, 12. štoklja.

Križaljka

»Fotografični aparat«

Vodoravno: 1. letovišče v dravski banovini, 5. dramsko gledališče, 6. lavorika, 7. planina v Savinjskih alpah, 8. palica (srbohrvaško), 9. livada.

Navpično: 1. okop, 2. plaz, 3. rimsko mesto, na katerega razvalinah je zrastle Ljubljana, 4. žensko krstno ime, 5. mizarsko orodje, 7. majhen.

Rešitev ngame

Avala
Vlšnjagora
Guštanj
Univerza
Sevnica
Tržič

AVGUST

Jutrovčki! Najlepše mladinske knjige dobite v knjigarni Tiskovne zadruge v Ljubljani.